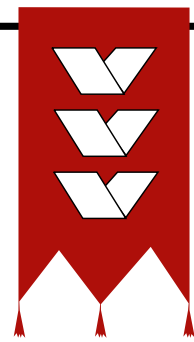

Vesteristen VIESTI

SINNIKKYYS

TOIMELIAISUUS

ELÄMÄNHALU

No. 31

VESTERISET
AHVENANMAALLA

NUORISOPSYKIATRI
MAARIT VESTERINEN

WESTERISESTÄ
WESTINIEMI

MUMMAN HAASTATTELU

KOLMEN NAISEN
SUKUTILA LAUKAALLA

PUHEENJOHTAJAN PALSTA MYLLERRYKSESTÄ TOISEEN

Korona pani vajaa kaksi vuotta sitten maailman sekaisin. Sulkujen, rajoitusten ja ennen kaikkea rokotusten ansiosta sekin pitkälti selätettiin, ainakin länsimaissa. Juuri kun olimme pääsemässä takaisin tasaisemmalle polulle, naapurimme veli-venäläisten Suuri Johtaja aloitti järjettömän sodan ja sai Euroopan taas sekaisin. Suurin kärsimys on tietenkin Ukrainassa, sieltä saadut raportit siviilikohteiden tuhoamisista, siviilien tapoista, raiskauksista ja omaisuuden varkauksista on käsittämättömän pöyristyttävää luettavaa ja katsottavaa. Miljoonittain siviilejä joutui pakenemaan sotaan eri puolille Eurooppaa, myös Suomeen. Onneksi pakolaisten vastaanotto on sujunut kohtuullisesti, uskon, että meillä suomalaisilla on helppo samaistua ukrainalaisten kohtaloon oman historiamme vuoksi. Voi vaan kuvitella, mitä tuntemuksia tämä sota on herättänyt niissä vielä elävissä ihmisissä, jotka kokivat Neuvostoliiton hyökkäykset talvi- ja jatkosodan aikoina. Ja monilla sodan käyneiden lapsillakin on toissijaisia muistoja vanhempien sodan aiheuttamista traumoista. Toissijaisesti Eurooppa on saanut kärsiä suuresta inflaatiosta ja energian hinnan noususta. Jos me selviämme tulevan talven yli laittamalla lisää vaatteita päälle, sen voimme kestää ja miettiä ukrainalaisia ja heidän tilannettaan – se asettaa varmaan perspektiiviä täällä Suomessa.

Tätä kirjoittaessa alkoi myös jalkapallon MM-kisat. Nekin käydään skandaalinkäryisissä merkeissä. Sehän on jo tullut selville, että kansainvälisen jalkapalloliiton FIFA:n henkilöitä lahjottiin kisojen saamiseksi Qatarin. Ei siinä painaneet ihmisoikeudet tai ympäristöasiat. Kuumalle aavikolle rakennetaan stadionit, joita ei tulla kisojen jälkeen käyttämään. Rakennusvaiheessa kuolleiden siirtotyöläisten määrissä on kyse tuhansista. Ja nyt kuvat väliaikaisista majoituksista kertovat siitä, ettei maalla ollut riittävää majoituskapasiteettia. Toivottavasti nämä ovat nyt viimeiset MM- tai olympiakisat, joissa ihmisoikeudet ja ympäristöseikat sivuutetaan.

Kaikista näistä ikävistä asioista huolimatta pitää meidän keskittyä kaikkeen siihen hyvään, jota meillä lähellämme on. Suomi ja me suomalaiset kyllä selviämme, nyt kaivakaamme se Talvisodan henki esiin ja puhaltakaamme yhteen, josko olisi paremman ensi vuoden aika.

Sukuseura on suunnitellut kesämatkaa heinäkuun alussa 8.7. -9.7.2023 Jyväskylän seudulle.

Laitathan kalenteriin ajankohdan ylös. Keväällä tulee tarkemmat tiedot tästä reissusta. Toisaalta tässä lehdessä on

juttu Perttulan tilasta, se on suunnitelmissa yhtenä vierailukohteena. Sinä Jyväskylän seudulla asuva sukuseuralainen, tule mukaan antamaan paikallista tietämystä tapaamisen mahdollisiin yksityiskohtiin! Yhteyttä voi ottaa suoraan neuvoston jäseniin (osoitetiedot löytyvät lehdestä) tai sukuseuran sähköpostiin vesteristensukuneuvosto@gmail.com

Mikko Vesterinen

Kenen Vesteristen sukuun kuuluvan tarinan haluaisit jakaa? Kerro ehdotuksesi sukuneuvoston jäsenille koska vain.

Houkuttele Vesteristen sukuun kuuluva henkilö sukuseuran jäseneksi niin osallistut arvontaan. Jäseneksi pääsee kirjautumaan helpoiten verkkosivuillamme vesterinen.net Jäsenmaksu on vuodessa 15 €.

Arvomme seuraan liittyneiden ja maksaneiden jäsenten hankkijoiden kesken sukuseuran myyntituotteita. Kampanja voimassa 30.4.2023 asti.

SUKUNEUVOSTO

Mikko Vesterinen, puheenjohtaja
p. 040 862 1018
mickomatias@gmail.com

Justiina Westerinen, sihteeri
p. 09 342 2656
wjustiina@gmail.com

Riitta Nieminen, rahastonhoitaja
p. 044 927 2842
riittaa.nieminen@sposti.net

Airi Kapanen
p. 040 630 5988
kapanen.airi@gmail.com

Raija Kivinen
p. 040 528 5222
raija.kivinen@kolumbus.fi

Paavo Vesterinen
p. 050 342 7626
paavo.vesterinen@surffi.net

Rauni Vesterinen
p. 040 591 8984
rauni.vesterinen@live.fi

Tiia Vesterinen
p. 0500 609 045
tiia.vesterinen@gmail.com

Kotiosoitteet seuran kotisivuilla www.vesterinen.net

Vesteristen sukuseura ry
c/o Justiina Westerinen
Myllypadontie 7 C 11
00920 Helsinki

TOIMITUSNEUVOSTO

Mikko Vesterinen, Justiina Westerinen, Airi Kapanen, Helimaaria Utriainen

Lue lisää Vesteristen juttuja seuran sivuilta www.vesterinen.net

ISSN 1457-8247 (Painettu) 16.12.2022

ISSN 2341-6653 (Verkkolehti)

Koko perhe Ervo ja Raija Vesterisen 10-vuotishääpäivänä 1974. Maarit oikealla.

Maarit talvella 1973.

Maarit ja Jere-hevonen talleilla.

Maarit lapsineen 50-vuotiaana.

Nuorisopsykiatri Maarit Vesterinen

Teksti Mikko Vesterinen • Kuvat Maarit Vesterisen kotialbumi

Viime aikoina esillä on ollut nuorten pahoinvointi ja mielenterveysongelmat. Vesteristen Viestin toimitus päätyi haastattelemaan Maarit Vesteristä asiasta. Tapaamme marraskuun alussa Töölössä kahvin merkeissä.

Nuorilta odotetaan nykyisin ihan liian varhain itsenäisyyttä, kykyä päättää tulevaisuuden suunnasta ja tehdä valintoja opiskelun suhteen.

Sukutausta

Aloitamme kuitenkin sukutaustasta. Maarit ei ollut seurannut sukuseuramme toimintaa, mutta kun haastattelupyynnön yhteydessä linkitin sukuseuramme sivut hänelle nähtäväksi, huomasi hän muun muassa, että heillä kotona ollut viiri olikin Vesteristen sukuseuran viiri. Kävi myös ilmi, että isoisä Heikki oli ollut yksi seuran perustajia ja onpa isä Ervo ollut seuran puheenjohtajanakin. Maarit kuuluu siis Karjalan haaran Vesterisiin.

Lapsuus ja nuoruus

Isä on lääkäri ja näinpä hän työskenteli eri paikkakunnilla. Maarit on perheen kuopus, syntynyt Kotkassa, mutta pian syntymän jälkeen perhe asettui Mankkaalle Espooseen vuonna 1972. Yksi vuosi vei isän töihin myös Yhdysvaltoihin. Sen verran isän työ oli viehättänyt Maaritia jo lapsena, hän oli kuulemma jo silloin sanonut, että isona minusta tulee isä (tarkoitetaan tietenkin isän ammattia). Vanhemmat eivät kuitenkaan ohjanneet lapsia mihinkään tiettyyn ammattiin, vaan nuoruudessa he saivat vapaasti harrastaa ja toteuttaa itseään. Vuonna 1980 perhe muutti Espoon Iirislahteen. Peruskoulun Maarit kävi Matinkylän kouluissa ja jatkoi siitä Etelä-Tapiolan lukioon. Hän oli empinyt lukioon menemistä, mutta opin-

to-ohjaaja oli sanonut, että tietenkin menet lukioon. Vasta lukion lopulla hän kiinnostui lääketieteen opinnoista. Nuorena Maarit harrasti liikuntaa eri muodoissa, mutta ei kovin tavoitteellisesti. Toisaalta sulkapallossa hän sai lukion mestaruuden. Hetken hän harrasti myös uimahyppyä. Isoäiti oli pianonopettaja, joten sitäkin tuli kokeiltua. Myös poikkihuilua tuli kokeiltua.

Opinnot

Lukion jälkeen Maarit lähti opiskelemaan hammaslääketiedettä. Siihen kului 5,5 vuotta. Hammaslääkiksen aikana Maarit oli vaihto-oppilaana Lontoossa. Maaritilla oli ajatus leikkakirurgiaan erikoistumisesta joten hän jatkoi lääketieteelliseen, johon kului 4 vuotta lisää opiskelua. Ollessaan nuorena kandina Hesperian sairaalassa 2000-luvun alussa hän koki nuorisopsykiatrian omakseen ja hän erikoistui nuorisopsykiatria. Hän toimi myös kouluterveydenhuollossa lääkäriä. Vuonna 2011 Maarit väitteli lääketieteen tohtoriksi. Nuorisolääketieteen erityispätevyyden sekä psykoterapeuttiopinnot Maarit suoritti erikoistumisen aikana.

Työura

Erikoistuvan lääkärin työt olivat kiertävää työtä niin nuoriso- kuin aikuis-

sykiatrian poliklinikoilla ja sairaaloiden osastoilla. Erikoistumisen loppuvaiheilla Maarit siirtyi Psykiatriakeskuksen osastoille, toimien nuorisopsykiatrian akuuttiosaston apulaislääkärinä vuoteen 2020 asti. Työkuorma kasvoi koko ajan vuosien aikana ja hän koki, ettei voi kunnolla toimia puutteellisilla resursseilla. Psykiatriakeskuksessa on vaikeita mielenterveyspotilaita, HUS ei edes ota lievempiä tapauksia hoidettavaksi. Hän siirtyi takaisin kouluterveydenhuoltoon, jossa hän koki, että pystyi auttamaan helpommin, kun siellä ongelmat eivät ole menneet vielä niin pitkälle ja oppilaita pystyy paremmin auttamaan. Toki sielläkin on vaikeita tapauksia, haastattelua edellisellä viikolla oli yksi opiskelija saanut lähetteen sairaalaan, kun tilanne oli mennyt niin pahaksi.

Nuorten tilanne

Keskustelimme sitten enemmän nuorten nykyisestä tilanteesta. Kun kyselen syytä nuorten pahoinvointiin, niin yhtä yksittäistä syytä ei ole, vaan monet eri tekijät ovat taustalla. Korona on vaikuttanut parin vuoden ajan nyt, alussahan siirryttiin etäopiskeluun. Se vaikutti kahdella tavalla – he, joille sosiaalinen elämä ja ystävien tapaaminen kasvokkain oli tärkeää, masentuivat eristäytymisestä. Toisaalta introvertit, vetäytyvät oppilaat eris-

täytyivät täysin ja sitten kun palattiin tavanomaiseen koulunkäyntiin, olivat he yhä pahemmin eristäytyneitä.

Osassa perheitä ja vanhempia on paljon 90-luvun laman kokeneita, heidän keskuudessa työttömyys on yleisempää ja elämänhallinta huonompaa. Terveitä rajoja ei uskalleta laittaa ja pelätään nuorten suuttumista. Pettymysten käsittelykykyä ei ole kaikilla. Nuorilta odotetaan nykyisin ihan liian varhain itsenäisyyttä, kykyä päättää tulevaisuuden suunnasta ja tehdä valintoja opiskelun suhteen. Some vie paljon aikaa, illat venyvät pitkään eikä nukuta riittävästi. Oma arvoa mitataan seuraajien tai somekavereiden määrällä ja eri somekanavissa on paljon henkistä kiusaamista ja ulossulkemista. Jos nuori (16–25-vuotias) pääsee Kela-terapiaan, niin vanhemmillekin olisi oikeus omaan vanhempain ohjaukseen ns. perhetyöterapiaan, mutta tätä ei kaikki edes tiedä.

Alkuvaiheen hoitoon pitäisi panostaa, näin tilanne ei ehtisi mennä niin pahaksi. Lyhytterapiaa pitäisi käyttää enemmän, näin vapautuisi pitkäaikaiseen terapiaan enemmän resursseja niitä tarvitseville. Nykyisin löytyy hyvä valikoima nettiterapiaa, mutta se vaatii jo aktiivisuutta, eikä sitä ole vaikeissa masennustilanteissa.

Pääkaupunkiseudulla lastensuojelu on kuormittunut, perheneuvolat ihan täynnä, vain pahiten oireilevat pääsevät enää lähetteellä eteenpäin. Oikea-aikaisuus on tärkeää, tilanteisiin pitäisi päästä puuttumaan ajoissa.

Kouluterveydenhuollon lisäksi Maarit tekee yhteen nuorisokotiin konsultaatiota, siellä on sitten vaikeampia tapauksia. Lisäksi hän pitää yksityisellä lääkäriasemalla nuorisopsykiatrin ja psykoterapeutin vastaanottoa.

Oma perhe

Maaritin puoliso on lentokapteenina Finnairilla ja heillä on kolme lasta,

kaksi tyttöä ja yksi poika. Vanhin tytär ja nuorimmainen poika harrastavat jalkapalloa aktiivisesti. Tytär on vasta 15-vuotias, mutta hän pääsi jo Espoon jalkapalloseuran naisten 1. divisioonan joukkueeseen. Keskimäinen tytär harrastaa ratsastamista, kuten myös Maarit. Tytär kilpailee esteratsastuksessa. He ovat hankkineet vähän aikaa sitten oman hevosen, jota pitävät yksityisessä talissa Espoon Oittaalla. Sieltä pääsee hyvään ratsastusmaastoon, merkityjä hevospolkuja on 20 km verran. Hevoset liittyvät myös Maaritin tulevaisuuteen, hän on kouluttautunut ratsastusterapeutiksi Ypäjän hevosopistolla. Ratsastusterapia on ratsastusterapeutin ja tehtävään koulutetun terapiahevosen kanssa yhdessä toteuttamaa kuntoutusta. Maarit painottaa työssään psyykkistä kuntoutusta. Myös esimerkiksi HUS Psykiatrialla on yksikkö Lohjalla, jossa tätä ratsastusterapiaa annetaan.

Vesteristen sukuarkku etsii uutta kotia

Teksti ja kuvat Helimaaria Utrainen

Terapiahevonena ja ratsastusterapeutti.

Maaritin Silver-hevonen.

Vesteristen suvulle teetettiin komea puinen arkku vuonna 1997. Sen on tehnyt koivusta kannonkoskelainen puuseppä Jukka Muhonen ja rautaosat saarijärveläinen seppä Martti Sipilä.

Minulla on ollut ilo pitää arkkua kotonani viimeiset kahdeksan vuotta, mutta nyt sen on aika siirtyä seuraavan Vesteristen sukuun kuuluvan hoiviin. Ennen minua arkku on majailut kolmen muun sukuun kuuluvan kotona.

Arkun mitat ovat korkeus 53 cm, leveys 123 cm, syvyys 71 cm ja se painaa todella paljon. Sisällä arkussa on sukuseuralle kuuluvia asiakirjoja, muutama kirja sekä Vesterisille suunnitellun kauniin ryijyn teko-ohjeet.

Löytyisikö sinun kodista paikka tälle kauniille sukuarkulle? Tarvittaessa autan myös sen kuljettamisessa. Minuun voi olla arkkuun liittyvien kysymysten osalta yhteydessä sähköpostilla helimaaria.utrainen@gmail.com.

Mumma eli Airi Kapanen Bomarsundin linnan raunioilla Ahvenanmaalla kesällä 2022.

Mumman haastattelu

Teksti Lotta Tuparinne
Suomen kielen päättötyö

Olin haastattelemassa äidinäitiäni eli mummaa. Kävimme läpi ensin lapsuusosion haastattelusta.

Mumma asui ruotsinkielisellä Pohjanmaalla, Kristiinankaupungissa vanhempiensa sekä sisarusten kanssa. He muuttivat sinne Marttilasta 1957. Kun kysyin hänen kouluajastaan lapsena, hän selitti, että peruskoulun tilalla oli kansakoulu ja keskikoulu. Kansakoulussa opiskeltiin 4 vuotta ja keskikoulussa 5–6 vuotta. Keskikouluun mentiin aina linja-autolla, matka oli pitkä. Mumma piti uuden oppimisesta ja hän piti kaikista matemaattisista aineista ja historiasta.

Kun kysyin mumman intohimoista keskikoulussa ja kansakoulussa, hän kertoi minulle tarinan: Mumman luokalla oli poika, jota kutsuttiin Inssiksi. Häntä kutsuttiin siksi sillä nimellä, koska hän vaikutti "insinööriltä". Hänellä oli todella kaunis käsiala, kuten mummallakin. Mumma Inssi-pojan tietämättä kiusoitteli "kilpailamalla" hänen kanssaan. Silloin oli kokeita, jossa samalla arvioitiin käsiala. Numeroiden perusteella, mumma tiesi kuka "voitti". Muut oppilaat tiesivät "kilpailusta", joten odottivat jännittyneinä numeroita.

Tämä oli mumman "intohimo", mutta toki niin kuin aiemmin on mainittu, hän tykkäsi myös matemaattisista aineista ja historiasta. Mumma myös väitteli esimerkiksi enonsa ja

vaarinsa kanssa. Vaarin kanssa hän väitteli uskonnosta. Eno taas oli silloin kehittämässä nykyajan peruskoulua, joten mumma väitteli oppikirjoista.

Mumma oli oikeudenmukainen. Hän kertoi minulle mitä hän kerran teki. Hänen naapurikylässään oli ollut kaksospojat, jotka olivat kiusanneet yhtä tyttöä, joka ei kuullut hyvin eikä osannut puhua kunnolla. Mumma pisti yhden kaksosista roskikseen seisomaan yhdellä jalalla ja sai poistua vasta sitten, kun opettaja on tullut etsimään häntä. Poikien piti kertoa opettajalleen kaikki, miten he olivat kiusanneet tyttöä.

Useammat eivät edes uskaltaneet kiusata mummaa, koska tämä oli niin vahva. Kuitenkin joskus mummaa kiusattiin hänen silmälasistaan ja joskus hän heitti lasinsa jokeen.

Mystistä oli se, että joka vuosi oppikoulussa jokin lasi meni rikki. Ikkuna, ovenlasi tai muu kohta, kun mumma oli paikalla. Hänen vanhempansa alkoivat miettimään, oliko se edes sattumaa. Mumman perheessä ei suvaittu tuollaista käytöstä. Totta se onkin, mumma ei rikkonut lasia kertaakaan tahallaan. Mumma muisti, että oli syksyllä kiva olla kuivurin päällä, kun lämmin tuuli puhalsi kasvoja lämpimästi.

Mumma sairasti hyvin pienenä todella vaarallisen taudin. Mumman äidin mielestä sairaus parantui, koska mumman

mummo ja vaari olivat niin positiivisia ja uskoivat siihen, että hän parantuisi. Kuusivuotiaana mumma sairasti hinkuyskän. Parannuttuaan hän sai hinkuyskäkellon, pari kuvaa siitä on alhaalla!

Yllä hinkuyskäkello, alla Airi Kapanen ja tyttärentytär Lotta Tuparinen.

Kerran mummaa ärsytti (lapsena), ettei häntä huomioitu ja kaikki olivat töissä, joten hän meni ison apteekkikaapin alle piiloon ja alkoi yskimään tahallaan kuten hinkuyskäikana. Yhtäkkiä kaikki etsivät häntä ja kun mumma tuli pois piilostaan, kaikki olivat iloisia nähdessään hänet. Mumma oli onnellinen, että viimein kaikki huomasivat hänet :)

Ruotsinkieliset sekä suomenkieliset lapset tappelivat koulumatkoilla melko usein, joten kun mumma tuli koulusta hänellä oli muutaman kerran hiuksia kädessään. Hänen vanhempansa omistivat yrityksen ja silloin kauppiaan tytär ei saanut tapella tai tehdä mitään muuta aliarvostettua. Mumman perhe omisti paljon rekkoja ja mumma rakasti niitä. Hän on unelmoinut olevansa rekkakuski juuri tämän takia.

Kysyin häneltä seuraavaksi hänen kaveripiiristään. Hän muisti esimerkiksi sen, kun hän oli hyvän ystävänsä Ingerin kanssa mankelin päällä juttelemassa mukavia. Hänellä oli tappeluista huolimatta ruotsinkielisiä ystäviä, kuten Inger. Mumma ja hänen kaverinsa järjestivät kerhoja ja muuta kivaa.

Heidän perheelleen oli tärkeää tuntee Suomi ja sen kaupungit. Kun mumma oli lukiossa, hän oli kiertänyt kaik-

ki sen hetken Suomen kaupungit. Mumman vanhemmat omistivat yrityksen, joten jo ennen kouluikää mumma ja hänen sisaruksensa olivat tekemässä pieniä askareita. Kaikki kesälomat sekä muut lomat mumma oli töissä yrityksessä. Vaikka mumman vanhemmat olivat koko ajan töissä, hän koki rakkautta ja kuria sopivissa suhteissa.

Lapsuusosion jälkeen parin päivän kuluttua haastattelin aikuisosiota.

Mumman ensimmäinen työ oli vanhempien yrityksessä, huoltoasemalla ja kaupassa. Mumma kertoi minulle, että hänellä on kauppatieteiden maisterin (KTM) ja merkonomi tutkinnot. Hän halusi lastentarhanopettajaksi, mutta kauppakorkeakoulu vei voiton.

Mumma muutti omaan asuntoon täysi-ikäisenä vuokraomakotitaloon, Poriin. Hän kiersi esimerkiksi Euroopan maita. Mumma toivoisi pääsevänsä Rio De Janeiroon, tähän asti he eivät ole käyneet siellä. Mumma pelkää lentämistä. Mumma pääsi eläkkeelle 2020, kun hän oli 67-vuotias. Hänen lähiperheeseensä kuuluu Pentti (aviopuoliso, lapsenlapsille Paappis), omat tyttäret, bonukset ja lastenlapset. Mumma tekee vapaaehtoistoimintaa ja hoitaa lastenlapsiaan, ja joskus myös omia tyttäriään.

Viimeiseksi kävimme läpi, miten maailma on muuttunut osion.

Kysyin häneltä miltä tuntui, kun näki värillistä ohjelmaa televisiossa. Hän kertoi, että se tuntui värikkäältä ja ihmeelliseltä. Enemmän liikkuvaa toimintaa, verrattuna mustavalkoiseen televisioon. "Näytti todenmukaisemmalta", mumma mainitsi. Kun mumma pääsi nettiin hakemaan jotain, tuntui vaikealta, pelottavalta, mutta jännittävältä.

Mumman perheellä oli ollut aina lankapuhelin. Kännykän mumma sai 40-vuotiaana. Töissä he saivat tietokoneen 1980-luvulla ja kotiin 5 vuotta myöhemmin, 1990-luvulla. Tietokoneen ohjelmiston oppiminen kesti kauan, verrattuna kännykkään koska siihen aikaan kännykässä oli samat ominaisuudet kuin lankapuhelimessa. Ihan aluksi lankapuhelimeen soittaessa, pitää kertoa keskusvälittäjälle, mihin numeroon yhdistäisi puhelun. Mutta myöhemmin lankapuhelimella ja nykyään kännykällä soitetaan suoraan numeroon.

Kysyin häneltä, mitä mieltä hän oli, kun rahayksikkö vaihdettiin euroiksi. Pitkään jäljellä olevat markat voitiin vaihtaa euroihin, vielä vuoteen 2012 maaliskuuhun asti. Sillä sitten suurin osa varmasti ehtisivät oppia euron merkityksen. Mumman mielestä se oli haastavaa, mutta oppi toki sen. Rahayksikkö vaihtui 2002.

Mumma kertoi maailman tapahtumista, joita hän piti todella merkittävänä. Kun vuosituhat vaihtui, useat pohtivat, että uudet tekniset laitteet menisivät sekaisin. Sitä ei kuitenkaan tapahtunut. Hän muisti myös terroristi-iskut New Yorkissa, useat öljyongelmat, Yhdysvaltain presidentin Kennedyn salamurhan sekä Estonian onnettomuus. Kiitos haastattelusta, mumma!

(toimitus tarkentaa, että mumma on sukuneuvoston jäsen Airi Kapanen).

Kesämatka 2023 Jyväskylän seudulle

Sukuseura suunnittelee ensi kesän matkaa Jyväskylään ja lähimaille 8.–9.7.2023. Tarkemmat tiedot ja ohjelma julkaistaan taas keväällä. Laitathan päivämäärän jo nyt ylös.

Paikalliset vinkit eri kohteista ovat myös tervetulleita, laitathan mahdollisimman pian vesteristensukuneuvosto@gmail.com -osoitteeseen tai suoraan sukuneuvoston matkavastaavalle Raunille rauni.vesterinen@live.fi

Harjun portaat iltavalaistuksessa
Kuvan omistaja: Visit Jyväskylä Region • Kuvaaja: Atacan Ergin

Vesteriset valmiina valloittamaan Kastelholman linnan.

Yksi museolaiva Pommernin mastoista.

Vesteriset Ahvenanmaalla

Teksti Helimaaria Utriainen • Kuvat Helimaaria Utriainen ja Mikko Vesterinen

Vesteristen sukuseuran jäsenten viikonlopun matka kotimaamme lounaiseen kolkkaan Ahvenanmaalle sai aurinkoisen lähdön perjantaina 8.7. aamulla, kun nousimme Turun satamassa laivaan. Oli jälleen pitkästä ajasta hieno nähdä tuttuja ihmisiä kasvotusten ja vaihtaa kuulumisia ajan kanssa. Siihen antoi loistavan mahdollisuuden menomatkan alkuun varattu kiireetön aamiainen Viking Gloryn ravintola Kobbassa.

Sää oli mitä upein kauniin saariston tarkkailuun sekä lintujen ja hylkeiden bongailuun. Reitti Turusta Maarianhaminaan on uskomattoman kaunis tilkkutäkki. Turun saaristo muodostuu noin 20 000 saaresta ja kun se yhdistetään Ahvenanmaahan, voidaan puhua maailman monisaarisimmasta saaristosta.

Itselleni tämä matka oli kolmas sukuseuran järjestämä reissu, missä olin mukana. Ensimmäinen suuntau-

tui Karjalankannakselle kesällä 2012. Pääsin silloin käymään mummuni Martta Maria Tannerin os. Vesterisen kotipaikkakunnalla Kanneljärvellä, runoilija Edith Södergranin tuhoutuneen kotitalon entisessä puutarhassa Raivolassa, isovanhempieni menneillä piknik-paikoilla Terijoen upeilla hiekkarannoilla, vaarini Kaarlo Tannerin kotikaupungissa Viipurissa sekä monessa muussa kannaksen mielenkiintoisessa paikassa.

Kuretornin huone, missä kuningas Eerik XIV oli vangittuna tultuaan velipuolensa Juhana Herttuan syrjäyttämäksi.

Matkan nuorimmat Vesteriset Ville Käkälä ja Mari Käkälä sekä Riitta Karjalainen.

Raija Kivinen ja Mikko Vesterinen.

Pirjo Vesterinen, Rauni Vesterinen, Justiina Vesterinen ja Ismo Vesterinen.

Bomarsundin linnan raunioilla opas kertoi Oolannin sodan tapahtumista.

Bomarsundin raunioita.

Ahvenanmaalla en ollut aikaisemmin käynyt, joten arvata saattaa, että olin varsin utelias matkan suhteen. Mukana matkassa oli onneksi saarella usein käyneitä konkareita, joilta sai loistavia vinkkejä ravintoloiden ja nähtävyyksien suhteen. Tavoilleni uskollisena en tietenkään tehnyt taustatutkimusta tai reittisuunnitelmia vaan

luotin hyväksi todettuun taktikkaan kävellä kaupunki ristiin rastiin ja törmätä kaikkeen mielenkiintoiseen ja oleelliseen. Siihen Maarianhamina on pienen kokonsa puolesta loistava. Viikonlopun aikana, ja sukuseuran sovitusta ohjelmasta huolimatta, ehdin perehtyä tämän viehättävän kaupungin varsin persoonallisiin ominaispiir-

teisiin matkaseuranani olleen avopuolisoni kanssa.

Kastelholma – linna, vankila ja viljavarasto

Lauantaille oli sovittuna opastettu retki Kastelholman linnaan ja Jan Karlsgårdenin ulkoilmamuseoon. Sää-tiedotus oli luvannut railakasta vesisa-

detta, mutta kuten tavallisen monena kertana muulloinkin, meri-ilma muutti mieltänsä vieden ukkospilvet Turkuun jättäen meille auringonpaisteen. Sisämaan ihmisenä aloin pitää Ahvenanmaan merellisestä ilmastosta yhä enemmän.

Loistava oppaamme oli alun perin vaasalainen ja aikoinaan ahvenanmaa-

laisen kanssa avioitunut eläkkeellä oleva opettaja. Bussilla tekemämme retken aikana hän osasi kertoa meille paljon muustakin kuin vieraillemistamme kohteista. On aina kiinnostavaa kuulla historian lisäksi nykyajasta paikallisen kertomana. Varsinkin, kun Ahvenanmaan autonomiseen asemaan liittyy niin paljon erikoi-

suuksia. Entisenä suomenkielenopettajana opas osasi kertoa tarkasti suomenkielen asemasta ja käytöstä Ahvenanmaalla, kuten myös paikallisesta kotiseutuoikeudesta ja muista jokapäiväisistä käytännön asioista.

Kastelholman linnan käytäviä ja huoneita läpikäydessämme, saimme tutustua rakennuksen värikkääseen

Minä ja melkein itseni mittainen ruori.

Museolaiva Pommern on käymisen arvoinen paikka. Puolisoni Janne Sallinen paistattelee päivää kannella.

”Ja se oli vihollisen meininki / Hurraa, hurraa, hurraa Että ampua murskaks se fästinki / Ja ottaa sen sotaväki fangiksi”

historiaan tarinoineen. Linnaa alettiin rakentaa 1300-luvun lopulla puolustuslinnakkeeksi ja Ahvenanmaan hallintokeskus siitä tuli 1400-luvun alussa. Paljon ehti tapahtua niiden reilun 200 vuoden kuluessa, kun Kastelholman linna piti hallinnollisen asemansa ja toimi tärkeässä roolissa valtakunnan puolustuksessa. Linnan historiaan liittyy paljon dramaattisia tapahtumia, mutta mieleenpainuvimmat niistä on ehkä Ruotsin kuninkaana 1560–1568 toiminut kuningas Eerik XIV:n kohtalo veljensä Junana Herttuan vallasta syöksemänä ja muun muassa Kastelholman linnan Kuretornin yhteen huoneeseen vangittuna vaimonsa Kaarina Maununtyttären

kanssa. Kuten muistamme, vankilasta toiseen raapatut Eerikille ei lopulta hyvin käynyt.

Vuonna 1634 Ahvenanmaa liitettiin lääninuudistuksessa Turun lääniin, jonka jälkeen sitä käytettiin jonkin aikaa vankilana. Vuosien saatossa rakennus pääsi pahasti rapistumaan ja vuoden 1745 tulipalo vaurioitti linnaa merkittävästi. Parhaiten säilynyt pohjoissiipi toimi viljavarastona kunnes Kastelholmasta alettiin kiinnostua uudestaan ja raunioita päätettiin konservoida.

Kastelholman linnan jälkeen kävimme myös Jan Karlsgårdenin ulkoilmamuseossa keskittyen 1800-luvun talonpoikien elämään sekä ihastele-

massa Bomarsundin linnan raunioita. Itse päälinna oli aikoinaan Ahvenanmaan kaikkien aikojen suurin rakennus, mutta tuhoutui brittiläisten ja ranskalaisten joukkojen toimesta Oolannin sodan Bomarsundin taistelussa vuonna 1854.

Retkeltä palattuamme, oli minulla ja siipallani vielä innostusta käydä tutustumassa kauniiseen museolaiva Pommerniin ja sen yhteydessä olevaan Ahvenanmaan merenkulkumuseoon. Molemmat ovat erittäin kiehtovia paikkoja perehtyä merenkäynnin historiaan. Pommern-laivalla kuljessamme ja katsellessa pääsee konkreettisesti havainnoimaan millaista nelimastoisella parkilla seilaaminen ja

Nälkäisiä sukuseuralaisia odottelemassa illallista hotelli Park Alandian ravintolassa.

työnteko on ollut. Viimeisen matkansa Pommern teki vuonna 1939, jonka jälkeen se jäi pääasiallisesti seisomaan Maarianhaminan satamaan.

Sukuillallinen

Antoisan lauantain päätteeksi nautimme yhdessä Vesteristen porukalla maittavan illallisen hotellimme Park Alandian ravintolassa. Sen verran

vaiherikas päivä oli ollut, että Maarianhaminan yöelämä jäi tällä kertaa kokematta, mutta jotainhan on aina jätettävä myös seuraavalle käynnille.

Paluumatka takaisin Turkuun sujui leppoisasti Viking Gracella yhdessä Vesteristen kanssa syödessä ja sukuseuran sääntömääräisen kokouksen merkeissä. Yksi kokouksessa esille tulleista asioista oli sukuseuran jäsen-

määrän kasvattaminen. Päätettiin, että alamme aktiivisemmin houkuttella kaikkia sukuun kuuluvia mukaan seuraan. Yhtenä hyvänä syynä liittyä kesäisin järjestettävät viikonloppumatkat. Hyvin järjestetyille matkalle mukavassa seurassa on aina hieno lähtö. Siitä oli osoituksena myös tämä kesän 2022 matka Ahvenanmaalle.

Parkkilaiva Salama.

WESTERISESTÄ WESTINIKSI – Juho Juhonpojan tarina

Teksti Justiina Westerinen

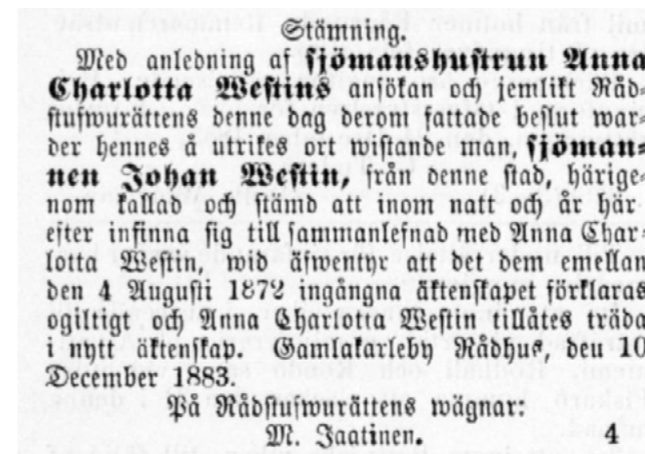
Juho Juhonpoika Westerinen syntyi 1.3.1817 Pielavedellä Nilakka numero 4:ssä. Isä oli hänkin Juho Juhonpoika Westerinen ja äiti Helena Pasanen. Sukukirjassa on hänestä syntymäajan lisäksi vain tieto, että hän muutti Kokkolaan vuonna 1842, siis 25-vuotiaana. Miksi sinne ja mitä hänelle tapahtui? Sitähän piti ruveta selvittämään.

Kävi ilmi, että jostakin syystä Pielaveden poika oli päättänyt ryhtyä merimieheksi, vaikkei meren rannalla asunutkaan. Kokkola oli parintuhannen asukkaan kaupunki, jossa oli suuri kauppalaivasto ja laivanrakennustaitoa. Ruotsin Riksarkivetistä löytyy yllättäen myös Kokkolan merimieshuoneen tietoja ja niistä selviää, että Juho otti ensimmäisen pidemmän pestinsä lokakuussa 1838. Merimies vannoi pestauksen ottaessaan valalla pysyvänsä laivan palveluksessa. Kokkolassa vannottiin suomeksi 1800-luvun alussa näin: *”minä myöskään ej pidä minun Suomen kapteenin ja Suomen laiwoisa kansa ottetusta laiwan palveluxesta pois karata eli waldakunnasta pois*

olla, mutta rehellisesti pitää olla ja kotiin tulla” (Merimiehen vala, Kokkola noin 1815).

Sukunimi oli lyhentynyt Westiniksi. Hänet on merkitty kokiksi priki Catharina Charlottelle, joka purjehti Välimerelle. Reissu kesti seuraavan vuoden kesään saakka ja heinäkuussa Juho jatkoi samalla aluksella vielä Pohjanmerelle, nyt jungmanniksi palkattuna. Kapteenina tällä varmasti mieleen jäävällä matkalla toimi C.J. Lilo. Siitä alkoi koko elämän kestänyt merimiehen elämä suurten purjelaivojen viimeisenä loistokautena. Tutuksi tulivat eri purjelaivatyyppit: prikin lisäksi ainakin kuunari, kaljaasi ja sluuppi. Ruotsia oli myös pakko oppia.

Juhon nimi löytyy Kokkolan rippikirjoista jo vuodesta 1836 alkaen. Aluksi sukunimi on muodossa Wester. Vuonna 1842 hän siis muutti virallisesti helmikuussa Kokkolaan ja jo toukokuussa hänet kuulutettiin siellä Pedersörestä eli Pietarsaaren maalaiskunnasta kotoisin olevan, neljä vuotta vanhemman, Maja Caisa Finnaren kanssa. Maja Caisa oli

Johan Westin kuulutus.

saanut maaliskuussa aviottoman tyttären, Johanna Marian, mutta ei ole varmaa tietoa, oliko Juho isä. Tuore ukkomies – nyt puolimatruusi – nousi kuitenkin laivaan heinäkuussa 1842 ja oli matkalla yli vuoden palaten vasta lokakuun puolivälissä 1843. Sillä välin Johanna Maria -vauva oli kuollut 9-kuukautisena joulukuussa 1842.

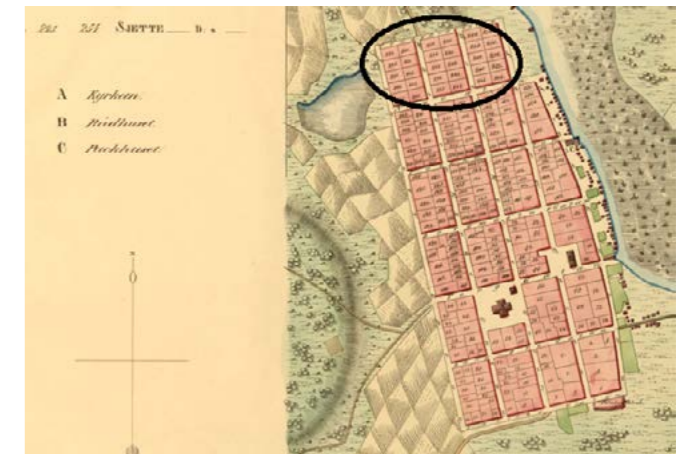
Sitten olikin tiiviin perhe-elämän vuoro. Lapsia syntyi avioliiton aikana yhteensä viisi, mutta vain pojat Johan (1849) ja Petter Gustaf (1856) elivät aikuisiksi. Vuosina 1844–49 Juho näyttää purjehtineen vain kesäkausina, toukokuulta lokakuulle. Talviaikoina hän työllistyi muihin töihin. Vuodesta 1848 lähtien Juhon merimieskokemus ja -taidot oikeuttivat matruusin pesteihin. Perhe asui käsityöläisten ja merimiesten asuttamassa alakaupungissa, Neristanissa, vuoteen 1851 kolmannessa korttelissa ja sen jälkeen kuudennessa korttelissa numeroissa 238 ja 217.

Vuonna 1850 oli taas pidemmän matkan vuoro. Toukokuussa priki Patriotien suuntasi Pohjanmerelle ja Juhon pesti päättyi vasta 15.7.1851. Kotona hän kävi vain kääntymässä viikon verran ja jatkoi heti 21.7. taas uudelle purjehdukselle, mutta nyt vain kolmeksi kuukaudeksi. Vuoden 1852 kesällä hän oli matruusina kuunari Rapidella.

Syyskuussa 1853 matruusi Westin lähti matkaan kuunari Marialla Pohjanmerelle. Åbo Underrättelse -lehden mukaan laiva myytiin Antwerpenissä toukokuussa 1854 ja pestinsä päättyttyä tähän Juho kirjauksen mukaan ”kapusi norjalaiseen laivaan”. Vuodelta 1855 hänestä ei ole purjehdustietoja. Rippikirjan mukaan hän on käynyt ehtoollisella Kokkolassa sekä tammi- että marraskuussa, joten alku- ja loppuvuodesta hän ainakin oli kotona.

Vuonna 1858 Juhon ensimmäinen vaimo Maja Caisa kuoli lavantautiin poikien Johanin ja Petterin ollessa vasta 9- ja 2-vuotiaat. Tammikuussa 1860 Juho vihittiin toiseen avioliittoon Brita Andersintytär Södön kanssa. Ainoa yhteinen tytär Maria Sofia syntyi elokuussa 1861, mutta kuoli jo parin kuukauden iässä.

Tiedot Juhon 1860-luvusta ovat puutteellisia. 1870-luvun alkuvuosina hän vielä teki pari lyhyttä Itämeren purjehdusta, mutta kuoli vuonna 1874 keuhkotautiin 57-vuotiaana.

Kokkolan kartta vuodelta 1838. Kuudes kortteli ympyröity.

Pojat jatkavat

Molemmat pojat seurasivat isänsä jälkiä merimiehinä. Petter kuoli naimattomana vain 29-vuotiaana. Isänsä nimikaima Johan sai 18-vuotiaana vuonna 1867 kajuuttavahdin pestin parkki Ameliella. Seuraavana kesänä hän oli jungmannina parkki Ahkeralla, mutta karkasi laivasta Cardiffissa.

Vuosilta 1870–71 hänen olinpaikastaan ei ole tietoa, mutta viimeistään kesäkuun alussa 1872 hän oli taas Kokkolassa ja kävi ripillä 9.6. Heinäkuussa 1872 hänet vihittiin Anna Charlotta Julinin kanssa ja syyskuussa 1875 syntyi tytär Ellen Elvira Charlotta isän lähdettyä taas kaksi viikkoa aiemmin merille.

Parkkilaiva Salama

Perhe-elämä ei oikein tuntunut sujuvan. Viimeinen ripillä-käyntimerkintä Johanista on heinäkuulta 1876 pestin parkkilaiva Salamalla päätyttyä. Ehti Johan sentään tyttärensä nähdä. Vuonna 1879 alkavaan rippikirjaan hänet on merkitty karanneeksi. Mitään tietoa hänestä ei kotiväelle tullut useisiin vuosiin. Anna Charlotta odotteli aikansa, mutta ryhtyi sitten oikeustoimiin. Joulukuussa 1883 Virallisessa lehdessä julkaistiin raastuvanoikeuden kuulutus, jonka mukaan Johanin tuli vuoden ja päivän sisällä palata yhteiselämään vaimonsa kanssa tai avioliitto julistetaan pätemättömäksi ja Anna Charlotta vapaaksi avioitumaan uudelleen.

Ei palannut Johan eikä Anna Charlotta jaksanut odottaa joulukuulle. Elokuussa 1884 hän synnytti aviottoman Hildur Alvina -tyttären. Vuonna 1888 tuli viimein virallinen tieto, että Johan oli kuollut 2.9.1888 Australian Melbournessa nimellä John Weston. Johan lienee jättänyt tai karannut jostakin laivasta. Suoritetussa kuolemansyyn tutkinnassa kerrottiin hänen työskennelleen rautateillä (railway workshop) ja kuolleen vatsaonteloon puhjenneeseen mahahaavaan. Tämä dokumentti löytyy Familysearchin tietokannasta.

Ainoana Juho Juhonpojan jälkeläisenä sukua jatkamaan jäi Johanin tytär Ellen Elvira Charlotta. Hän avioitui Alexander Slotten kanssa, joten lasten ja lastenlasten sukunimi on Slotte. Ellen kuoli Kokkolassa 1949.

Riina Prittinen, Riitta Vesterinen-Virtanen ja Raisa Vesterinen sukutilallaan Perttulassa.

Perttulan historia ulottuu kauas menneisyyteen, ainakin 1700-luvun jälkipuoliskolle saakka.

Perttulan tila Laukaalla

Teksti Mikko Vesterinen • Kuvat Riitta Vesterinen-Virtanen

Historiaa

Keski-Suomessa sijaitseva Laukaa on ollut suurimpia maatalouspitäjiä. Vaikka enemmistä tiloista on ollut pienviljelytiloja, siellä on ollut paljon suurtiloja. Perttula Leppäveden kylässä on yksi näistä suurtiloista. Varsinainen kartanotila se ei ole kuitenkaan ollut, vaan talonpoikaistalo. Taloon kuului vain yksi torppari 1900-luvun alkupuolella.

Severus ja Serahfina Kuukkanen

Tilan historia alkaa 1700-luvun loppupuolelta. Talon yhteydessä oli tuol-

loin kestikievari, se oli erillinen tupa päärakennuksen vieressä. Nykyiseen kokoon Perttula laajeni 1800-luvun loppulla, kun Severus ja Serahfina Kuukkanen ostivat naapurin tilan, näin saatiin runsaan 200 hehtaarin tila, jossa peltoa oli noin 65 hehtaaria.

Severus toimi lautamiehenä ja tätä kestikievaria käytettiin hänen aikaan myös kärjäsalina. Tilan päärakennus ja erillinen tupa olivat suorassa kulmassa toisiinsa, joten Severus yhdisti rakennukset. Näin syntyi tavanomaisesta rakennustyylistä poikkeava Perttulan nykyinen päärakennus. 1900-luvun alkupuolella maidontuo-

tanto ja siihen liittyvä heinän viljely olivat keskeisiä. Toki talo oli tunnettu jo tuolloin hyvistä hevosistaan.

Vihtori ja Kaisa Vesterinen

Vesteristen sukuun tila tuli, kun Severuksen ja Serahfiinan tytär meni naimisiin Vihtori Vesterisen kanssa. He ottivat vastuun tilan hoidosta. Vihtori (1885–1958) oli suurtilallisen poika Kannonkoskelta – hänen perintönä tuli runsaat 1000 hehtaaria metsää. Vihtori on Vesterisen suvun tunnettu jäsen, ollen kansanedustaja ja ministeri kahdeksassa hallituksessa. Hän oli myös yhtenä Pariisin rauhan-

Hevostalous oli mukana myös tilan tyttöjen elämässä hyvin varhain.

Perttulan tilan päärakennus talvella.

sopimuksen Suomen allekirjoittajana 10.2.1947. Vihtori oli myös keskeinen sanomalehti Saarijärven Paavon perustamisessa. Keskisuomalaisen hallituksen puheenjohtajana Vihtori oli vuodesta 1932 lähtien.

Vihtorin ollessa hyvin aktiivinen yhteiskunnallisessa vaikuttamisessa, piti talon emännän, Kaisan ottaa vastuu tilan arjesta. Heidän aikanaan hevosten kasvatusta ja raviurheilua nousi tärkeään osaan. 1930-luvulla talossa oli 7 hevosta. Tilalla oli myös suuri lypsykarja, joten heinä ja kaura olivat tärkeimmät viljelykasvit.

Perttula toimi myös maatalous- ja kotitalousharjoittelutilana.

Paavo ja Airi Vesterinen

Sodan jälkeen tilan hoitovastuu siirtyi Vihtorin ja Kaisan pojalle Paavolle ja hänen vaimolleen Airille. Varsinainen sukupolvenvaihdos tehtiin vaiheittain vuosina 1947–1951. Paavo oli koulutukseltaan agrologi. Tila jatkoi maa-, karja- ja kotitalousharjoittelutilana. Tilaa koneellistettiin, traktori hankittiin jo 1948 ja Keski-Suomen ensimmäisiä leikkuupuimureita vuonna 1952. Myös salaojitus tehtiin 1950-luvulla.

Paavon aikana Perttula nousi raviurheilussa uudelle tasolle. Sen ajan

maineikkaita ravureita olivat Eriikka, Erolo ja Toimitus. Myös Paavo oli yhteiskunnallinen vaikuttaja ollen sekä kunnallis- että valtionpolitiikassa mukana. Airille se tiesi suurta vastuuta Perttulan tilan hoidossa.

Antero ja Leena Vesterinen

Vuonna 1977 Perttulan tila siirtyi Paavon ja Airin pojan, Anteron ja hänen vaimonsa Leenan omistukseen. Anteron aikana tilaa kehitettiin kasvinviljelystilana, jossa hevosten kasvatusta ja raviurheilua olivat keskeisiä tilan tulonlähteitä. Tämän ajan kuuluisin ravuri oli ori Vokker, joka kuuluu Suomen parhaiden hevosten joukkoon. Myös Puheli ylsi huipulle. Antero on jatkanut perinteitä yhteiskunnallisten asioiden hoitamisessa. Hän on toiminut niin hevoskasvatukseen ja raviurheiluun liittyvissä luottamustehtävissä kuin myös Keskisuomalainen Oyj:n hallituksen puheenjohtajana. Anteron puheenjohtajakaudella Keskisuomalainen laajeni yhdeksi maan suurimmista lehtitaloista. Perttulan tilan omistajien hallitusjäsenyys Keskisuomalaisessa alkoi Vihtorin aikana, jatkui Paavon aikana ja on seurannut nyt Anteron tyttären mukana jo nel-

jänteen polveen, kun Riitta Vesterinen-Virtanen aloitti vuonna 2017 hallituksessa. Nykyisin konsernin liikevaihto on 200 miljoonaa, se julkaisee 70 lehteä, sillä on markkinointitoimisto, tutkimustoimintaa, ulkomainoksia ja painotalo.

Perttulan tila siirtyi Anteron ja Leenan kolmen tyttären, Riinan, Raisan ja Riitan omistukseen (tilayhtymä) vuonna 2016.

Nykypäivä Riitta Vesterinen-Virtanen

Vesteristen Viesti haastatteli Riittaa lokakuun loppupuolella hänen juuri ollessa matkalla Keskisuomalaisen hallituksen strategiakokoukseen. Aloitimme muistelun Riitan lapsuusajoista. Hevostalous oli mukana myös tilan tyttöjen elämässä hyvin varhain. Raviurheilun lisäksi hevossiittolan toiminta oli hyvin voimakasta tuolloin. Vokker oli hyvä siitosori ja sen linjasta on tullut paljon jälkeläisiä. Tilalla kävi eläinlääkäri joka toinen päivä, vieraita siitettäviä tammoja oli parhaimmillaan kymmeniä kerrallaan. Sen lisäksi oli omat ravihevokset hoidettavana. Lehmistä oli luovuttu jo 1970-luvun lopulla. Heinää ja kauraa kasvatettiin pääasiassa omilla pelloilla. Loppu-

Perttulan tilan herkullisia tarjottavia.

vaiheessa heinää riitti jonkin verran myös ulosmyyntiin. Vähäisessä määrässä kasvatettiin vaihtelevasti myös ohraa, vehnää ja rapsia. Tytöt keskittyivät hevosten hoitoon, heinä- tai viljankylvöissä tai -korjuissa ei heidän tarvinnut olla, ne hoidettiin koneiden voimin lukuunottamatta heinän korjuuta pikkupaaliaikaan. Tallissa oli kuitenkin aina työntekijä paikalla – äiti Leena kävi töissä tilan ulkopuolella. Isovanhemmat olivat kuitenkin aina paikalla tilalla.

Yläasteen Riitta kävi Vihtavuorella ja lukion Jyväskylässä. Sen jälkeen hän suoritti markkinoinnin ja taloushallinnon tutkinnot. Kuusi vuotta sitten tehtiin tilakaupat, jolloin perustettiin nykyinen matkailu-alan yritys. Tällä

hetkellä he keskittyvät eri juhlien ja tapahtumien järjestämiseen. Myös kausijuhlia, kuten kesäkahvilaa tai sadonkorjuun juhlaa ja joulun ajan kahvilaa pidetään. Maanviljelys ja hevostilan pitäminen on siirtynyt historiaan. Kaikki tyttäret ovat töissä myös tilan ulkopuolella. Tarkkaa työnjakoa ei ole, vaan jokainen pystyy tekemään kaikkia töitä. Idea matkailupuolen työstä alkoi vanhimman siskon häistä, jotka järjestettiin tilalla, siinä he totesivat, että tätähän voidaan tarjota myös ulkopuolisille. Korona teki Perttulan tilan tilaisuuksiin myös tauon, mutta nyt tilaukset ovat taas vilkastuneet. Ensi kesälle on viikonloput pääosin myyty eri tilaisuuksiin.

Tällä hetkellä Perttula keskittyy tilaisuuksiin eikä esimerkiksi majoitusta ole tarjottu, vaikka siitä on keskusteltu. Asia on jätetty hautumaan. Iso 300m² kivitalli on nyt tyhjänä, senkin uskäytöstä omistajat ovat mietinneet, mitä sen kanssa kannattaisi tehdä. Nykyinen energian hinnannousu mietityttää. Tilan pellot on vuokrattu ulkopuolelle. Tila lämpiää naapurin biokaasulla.

Sukuseura suunnittelee kesälle 2023 matkaa Jyväskylään, sen yhteydessä on tarkoitus vieraila myös tällä Perttulan tilalla. Tarkempi ohjelma ja aikataulu kerrotaan kevään tiedotuksissa.

Lähteet: perttulantila.fi, Riitta Vesterinen-Virtasen haastattelu.

Etu- ja takakannen kuvat: Helimaaria Utriainen, Ahvenanmaa